WALT DISNEY'S

Donald Duck

EEN VROLIJK WEEKBLAD

Nr. 51 19 DEC 1964

Beste vrienden en vriendinnen

IK zat gisteravond bij de heerlijk warme haard de krant te lezen, toen mijn oog opeens viel op een grote kop: ELEKTRICITEIT DUURDER. Meteen dacht ik aan Oom Dagobert. Als die het woordje „duur" of „duurder" maar even hoort, krijgt hij een schok (helemaal gratis!). Toen bedacht ik dat Oom Dagobert uit louter zuinigheid nooit een krant koopt („Ik zal wel wijzer zijn om m'n goede geld weg te gooien aan een stuk papier met allemaal vervelende berichten!" zegt hij altijd) en dus besloot ik hem telefonisch van dit vervelende bericht op de hoogte te stellen.

„Wat vertel je me dáár?!" brulde hij door zijn apparaat. „Ze lijken wel gek! Alles wordt maar duurder en duurder. En nu weer die elektriciteit! Zeg... dat is toch dat spul waarmee je lampen en zo laat branden, hè? Lieve help!" En met een smak gooide hij de hoorn op de haak. Ik vermoedde dat hij van schrik meteen alle lichten was gaan uitdraaien en om zekerheid te hebben, besloot Ik eens even langs zijn huis te lopen om me ervan te overtuigen. Ik trok m'n jas aan en ging op weg. Al van ver zag ik dat mijn vermoeden juist was geweest. Het hele huis was donker! Juist wilde ik bij hem aanbellen, toen ik hem ontwaarde... boven in een lantaarnpaal, vlak onder de lamp!

„Ik móét dit zaanavond nog uitlezen, want als ik het overmorgen naar de uitleenbibliotheek terugbreng, moet ik 5 cent extra betalen, zie je!" Oom Dagoberts gierigheid en zuinigheid kennen geen grenzen. Nu weet ik het zeker.

OOM DONALD

Ons ziekenlijstje

JAANTJE BRAAT bedankt iedereen bij voorbaat voor speldjes, kaarten van filmsterren, suikerzakjes, want ze kan niet schrijven. Ze woont: Dorpsstraat 217, St. Willibrord.

NEL DUBBELDAM ligt in het Zeehospitium in Katwijk aan Zee. Daar moet ze nog een tijd blijven. Wie verrast haar met post?

AD VERKOOYEN, 13 jaar, Julianapav. „De Klokkenberg" in Breda, zou graag kaarten, speldjes en postzegels ontvangen.

MARION RIJBROEK, Gooi& Kinderziekenhuis, Hulzen, is 5 jaar, moet nog een hele poos kuren en zou dolgraag dierkaarten krijgen. Wie gedenkt haar?

Oom Donalds brievenbus

Lydia Vloesbergh, Breda. Nou, jij hebt lang geduld had, hoor. Maar nu sta je dan toch in de Duck. De oplossing van jouw raadsel weet ik niet; wil je die nog eens schrijven?

Jan Willem Nieuwgnart, Amsterdam. „Als katjes muizen, mauwen ze niet." Dat was de oplossing van je rebus, is 't niet? Ja, Marten Toonder maakt ook tekenfilms, Jan Willem.

Ria Verheul, Utrecht. Een mooi rapport, Ria, maar als je een 9 voor Ned. Taal wilt houden, moet je nooit meer „meschien" schrijven! Is de nieuwe school al klaar?

Lieja v. d. Ree, Gouda. Een goed idee van je om te schrijven naar zieke kinderen. Als een kind in het ziekenlijstje om postzegels vraagt, kun je die gewoon in de enveloppe doen.

Schrijf me maar zo vaak je wilt, dat vind Ik fijn. Maar vergeet niet duidelijk je naam en adres te vermelden. Mijn adres is: Postbus 792, Amsterdam en zet in de linkerbovenhoek van de enveloppe: OOM DONALDS BRIEVENBUS.

Onze wekelijkse prijsvraag nr. 51

Van boven naar beneden woorden van de volgende betekenis invullen. De laatste letter van elk woord is de eerste letter van het volgende woord.

1. Kamervogel; 2. roem; 3. soort; 4. stok om op te lopen; 5. stukje veen als brandstof; 6. einde van een muziekstuk; 7. toegang; 8. metaalbevattende delfstof; 9. optocht; 10. afkorting van televisie; 11. dal; 12. denkbeeld; 13. gelijk; 14. het van veren of haren verwisselen; 15. ontvangen; 16. noodzakelijk.

Heb je de juiste woorden ingevuld, dan lees je in de rode bokjes van boven naar beneden het feestelijk doorbrengen van enkele dagen in de decembermaand.

Heb je het woord gevonden, schrijf het dan op een briefkaart en stuur die vóór 24 december aan **Donald Duck**, Postbus 792, Amsterdam. Schrijf duidelijk je naam en adres en woonplaats op de kaart en zet in de linkerbovenhoek: Oplossing nr. 51.

Opletten allemaal

De winnaars van prijsvraag nr. 44 zijn:

1e prijs: horloge: Freddie Broekman, Julianaplein 2, **Muntendam;**
2e prijs: weefdoos: Marjolijn Valster, Stoutenburg 4 A, **B'dam-23 Zuidwijk;**
3e prijs: badmintonspel: J. en M. Veen, **Medemblik;** A. en I. Goede, **Eindhoven;** C. Noortdijk, **Fijnaart;** J. VerMeiren, **Bergerhaut-België;** T. v. d. Pioeg, **Pijnacker;** H. Buijze, **Zaamslag;** E. v. d. Werf, **Delfzijl;** R. Schoorel, **Boskoop;** A. Keuning, **Britswerd, Fr.;** R. v. Heukelom, **Hilversum.**
Bal: Y. d. Vries, **Heusden a/d Maas;** P. Paludanus, **Vlaardingen;** H. Kooymans, **Woerden;** H. Reker, **Creil, N.O.P.;** A.-M. Koekkoek, **Laren;** H. Radier, **Ittersum;** A. Vreugdehil, **Hanselersdijk;** J. Stol, **Leiden;** E. Vahl, **IJsselmuiden;** N. Bisschoff, **Berkrade;** M. v. d. Hurk, **Best;** L. Walraven, **Sint Laurens;** A. Blankestijn, **Breukelen;** P. Andeweg, **Soestdijk;** Cb. Ruissen, **Zuidland;** P. Heeren, **Raosendaal;** M. Rolden, **Diever;** R. Sandee, **Harderwijk;** R. Stevens, **Weerdinge;** A. Braat, **Leiderdorp.**

De oplossing van prijsvraag nr. 49 luidt: SINTERKLAASFEEST

* Prijzen *

Eerste prijs: een horloge; tweede prijs jongens: bouwdoos; meisjes: weefdoos; 10 derde prijzen: een badmintonspel; 20 vierde prijzen: een bal.

WALT DISNEY

Diederik Duck

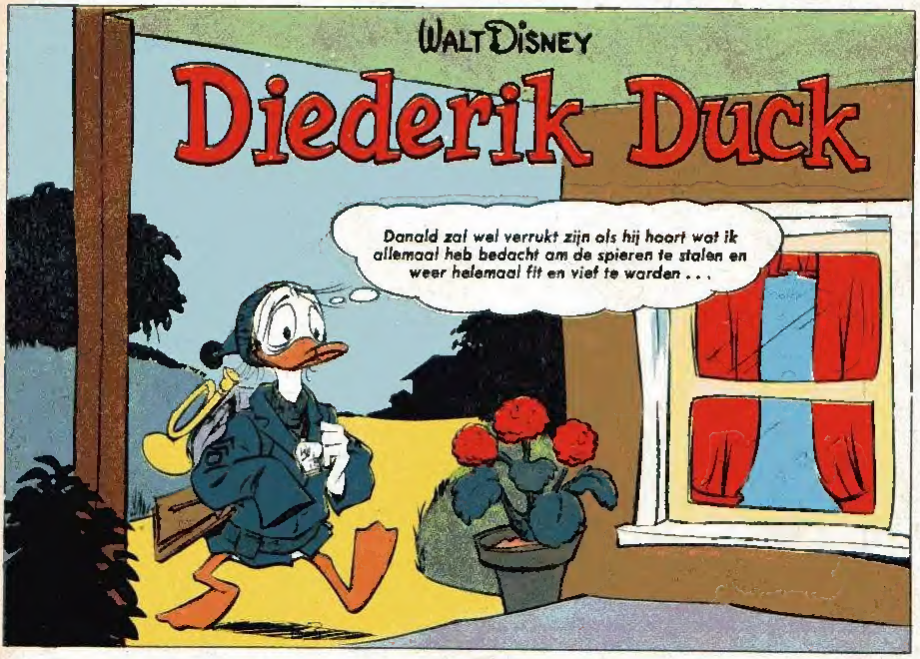

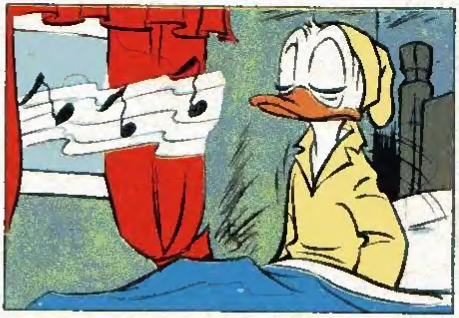

PRESENTéér UW GEWéééR!

Geef hier dat ding. INSPECTIE!

Hmmm . . . nou, nou . . . tjongejonge . . .

Die bezem is VERDRAAID smerig, zeg!

Daarvoor is het een bezem, meneer. Bezems behoren smerig te zijn.
Weet je je ploats niet, brutale vlerk dat je bent!

DIEDERIK! Wat doe JIJ hier?
Wat ik hier doe? Ik ben hier gekomen om je te redden!

Wat? Mij redden? Hoezo?
Ik kom je redden van je slop-heid, luiheid, gemakzucht, weekheid en al die dingen meer waoraan jij te herkennen bent!

Volgens Generaal Kabelspier kunnen de meeste eenden van tegenwoordig zich niet eens veertig maal op-drukken voor het ontbijt!
Wooram zouden ze ook?

Kijk eens even wat voor buik je krijgt! Ik zal jou eens een beetje in vorm brengen, beste neef!

En die vette kat van jou neem ik ook onder handen!
En alles ging juist zo goed de laatste tijd!

Pffff . . . ik wou dat wij katten niet zulke nachtdieren waren! Ik val gewoon om van de slaap!

Wat?! O, wat erg! Daar is Diederik weer!

Hij krijgt Tabberd nooit te pakken!
Als jij dacht dat je er van af kwam, dan vergis je je! Ik neem je te grazen, hoor!

DAAR HEB IK JE!

Wat zeg je daarvan, Donald? Dank zij de goede raad van Generaal Kabelspier kan ik katten vangen!
Ik wou dat ik ander de vlooien zat!

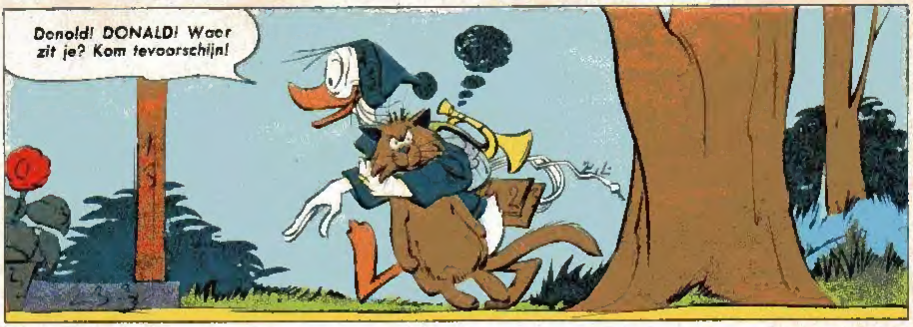
Donald! DONALD! Waar zit je? Kom tevoorschijn!

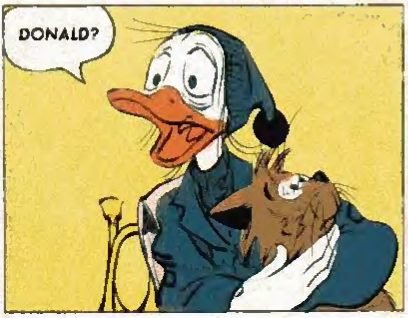
DONALD?

Sssstil, Tobberd!

Waarom zou ik sssstil zzijn? Hij wil natuurlijk buiten schot blijven! Hij wel, en ik zeker niet?

Miiiii-auw!

Donald kom onmiddellijk naar beneden! Er moet wat fut in je luie lijf komen! Schiet op!

Wat een loge streek, Tobberd! Boh!

Voorwaarts . . . MARS! Hup-2-3-4! Hup-2-3-4!
Ik geloof dat ik hem goed kwood heb gemaakt!
Ik geloof dat ik hem moor ga inruilen voor een hond! Wat een verraderlijke stink-kat!

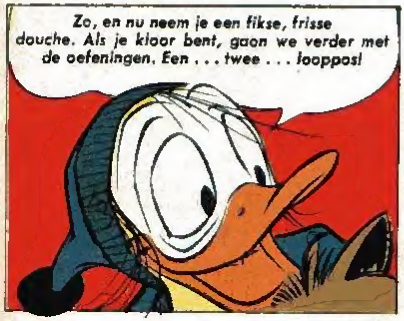
Zo, en nu neem je een fikse, frisse douche. Als je klaar bent, gaan we verder met de oefeningen. Een . . . twee . . . looppas!

Ik neem 's morgens altijd een bad. Stil maar!
Vooruit! Jij ook, dikzak!

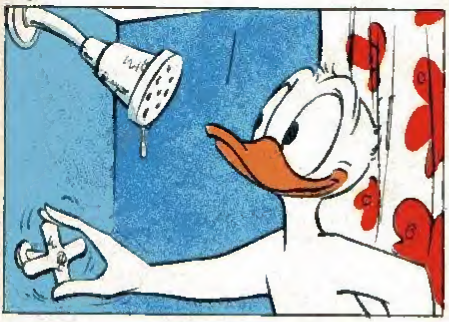

HELLÈÈÈP!

Is er wat mis, Donald? Je gaat te keer of je vermoord wordt! Wat is er aan de hand?

ER IS GEEN HEET WATER

Nee, dat klopt! Ik heb de geiser uitgedraaid! Koud water en frisse lucht, dat staalt je spieren, daar word je flink van!
Jij hoeft niet meer mee te doen, Tobberd. Je bent toch niet zo'n dikke kat als ik dacht! Eerlijk gezegd ben je gewoon . . .
Deze kans maet ik aongrijpen am me gauw aan te kleden!
GRRRR!
. . . lelijk van magertel Brrrr, wat een engerd ben je, zeg!
NAAR-LING!
Donald?! DONALD! WAAR ZIT JE NOU WEER?
ZZZ
ZZ

Za . . . weer aan 't slapen, zie ik!
Tijdens de oefeningen nog wel!
ZZZZZZ

TÈÈÈÈT!

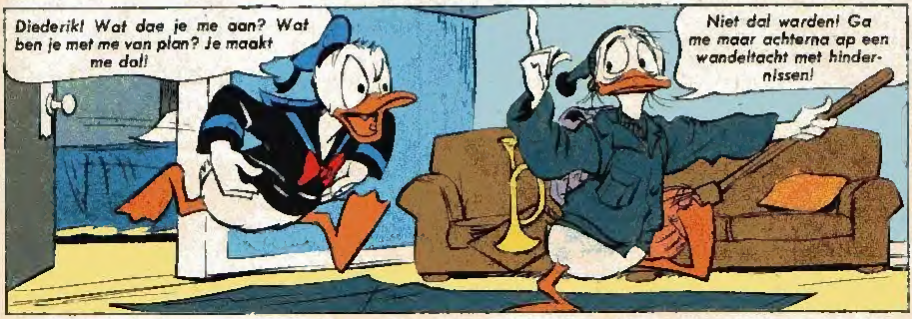
Diederik! Wat dae je me aan? Wat ben je met me van plan? Je maakt me dol!
Niet dal warden! Ga me maar achterna op een wandeltocht met hindernissen!

Ik zal hem zijn zin geven, misschien wordt ie mae, dan gaat ie vanzelf wel weg!
Ik ga vaarap, natuurlijk!

Probeer maar gewoon me bij te houden, Donald! Ik breng je wel in vorm!
Ik volg je op de voet, hoor!

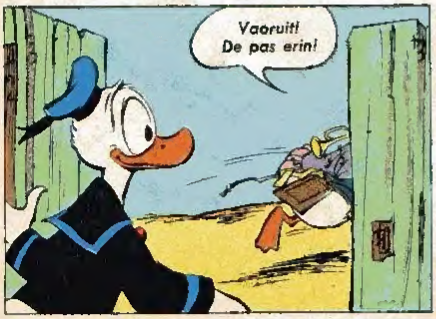
Vooruit! De pas erin!

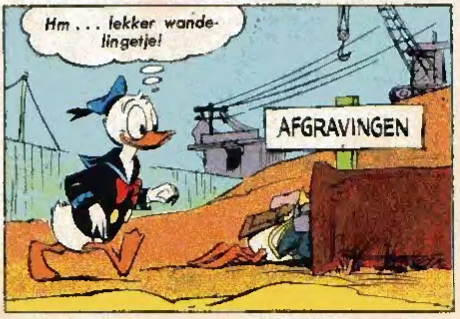
Hm . . . lekker wandelingetje!
AFGRAVINGEN

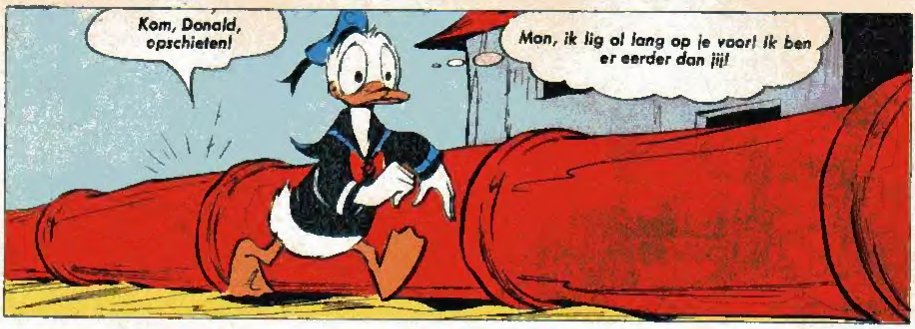
Kom, Donald, opschieten!
Man, ik lig al lang op je voor! Ik ben er eerder dan jij!

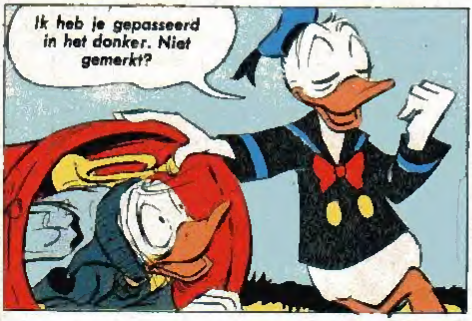
Ik heb je gepasseerd in het donker. Niet gemerkt?

Hij is beter in vorm dan ik dacht!

Pas op dat je niet valt, Donald!
Maak je geen zorg, beste neef!

Griezelig, hè, daarboven op die lat!
Ontzettend!

Nu niet de moed verliezen. Dit is goed voor je!
Ik weet 't, Diederik!

KENK!

Arme kerel! Is alles goed met je? Niks stuk?
Niks is stuk, maar alles doet zeer!
Je had gelijk, neef! Die oefeningen van jou hebben me in topvorm gebracht!
O ja? Wil je me even overeind helpen, Donald?
Tjongejonge, ik voel me gewoon een geweldenaar, geloof je dat?
O, ik wou dat hij zijn mond hield!
Later . . .
Ik vind dat het zo genoeg geweest is. Ik schei ermee uit!
Mooi zo!
Mooi zo!
Ik ga me voortaan bezig houden met katten, dat lijkt me geweldig interessant!
Kom dan, poes! Poes, poes, poes, poes, POES! Kom dan!
Nou, die twee zijn best aan elkaar gewaagd, maken jullie je door moor geen zorgen! over!

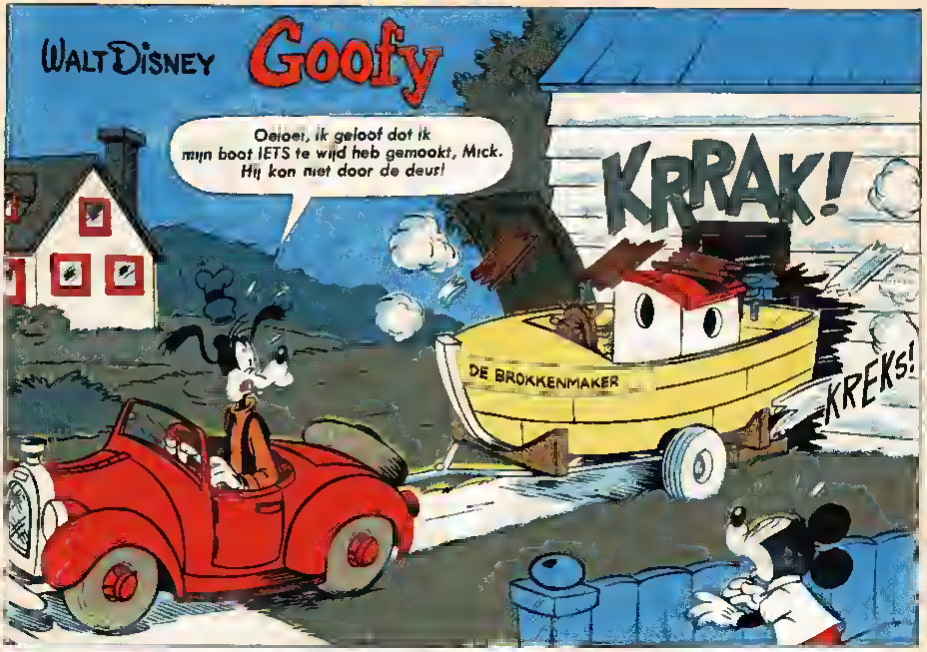
WALT DISNEY
Goofy
Oeioei, ik geloof dat ik mijn boot IETS te wijd heb gemookt, Mick. Hij kon niet door de deur!
KRRAK!
DE BROKKENMAKER
KREKS!

O, Goofy, steeds als jij wat oonpakt, loopt het op moeilijkheden uit. Je leert 't nooit!
Daar heb ik aonleg voor, hè?

Nou, ik zie je straks wel weer eens!
Wat? Ben je echt van plan met dit gevol het water op te goon?

Tuurlijk! Een boat úit het water is als een varken uit de modder. Mooi, moor niet op z'n gemak!

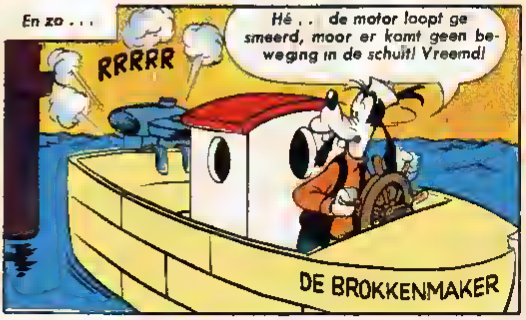
En zo . . .
RRRRR
Hé . . de motor loopt ge smeerd, moor er komt geen beweging in de schuit! Vreemd!
DE BROKKENMAKER

Hm, een van de twee, óf de boot is te hoog, óf we hebben nu laag water!
RRRR

Ha, nu komt er WEL beweging in!

Maar alleen in de bademl Dat klapt niet!

Wacht, ik zal het anker uitgooien, dat scheelt weer zoveel aan gewicht!
PLONS!

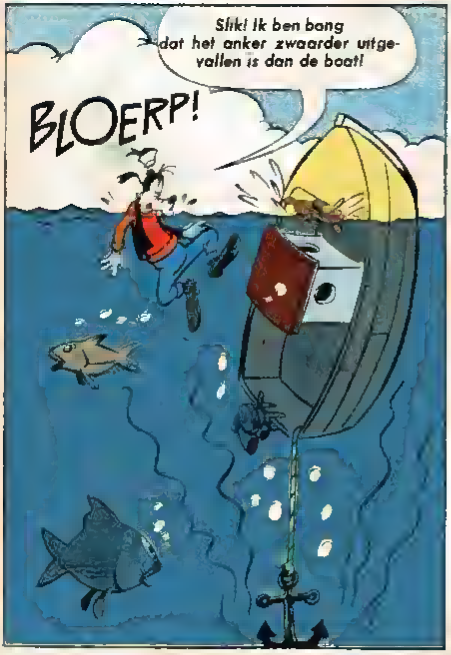
Slik! Ik ben bang dat het anker zwaarder uitgevallen is dan de boat!
BLOERP!

ik geloof dat ik toch beter een boot kan KOPEN!

Maar ik heb niet meer dan 3 gulden!
RRRRR

En waar koop je een boot voor 3 gulden? Waar?
Hm . . . die knoop kan ons helpen, Bullekop!

Asjeblieft! We verkopen je die raceboot voor 3 gulden!
Tjonge, dat is een extra koopje!

Vooruit! Go je gang! Schiet op! Varen met 'm!
Nou, wat dacht je! Ik heb best zin!

Joepieieieie! Dit ding schiet er door als een brand in een matrossenfabriek!
RRRR

KUSTWACHT
Aho!! Stop of we brengen je tot zinken!
O helpie, de kustwacht! Die gaan me een bon geven voor te hard varen!

Hè? Jij bent niet een van de twee kerels die we moeten hebben!
Ik weet 't niet. Ik ben de nieuwe eigenaar!
ACHT

Ik heb die boot van twee mannen gekocht voor 3 gulden!
Ik snap 't al. De smokkelaars verkochten jou die boot om ons van het spoor af te brengen!

En hoe komen we nu te weten waar ze uithangen?
Een SMOKKELAARSBOOT? Ik ben bedrogen! Ik dacht dat het een eerlijke zaak was! Ik ben er lelijk ingelopen!

Bah! Schurken zijn ook nooit te vertrouwen!
Hé . . . dat lijken ze wel te zijn, daar in die auto . . .
Stop! Stop! Boeven! Ik wil mijn geld terug!
Waeps! Dat eilandje zag ik net te laat!
WOMP!
KENK!
Asjemenau! Ik heb de smokkelaars gevangen! Als sardientjes in een blikje!
En zo . . .
Ga je een mooie, nieuwe boot kopen met het geld van de belaning?
Nee, ik doe het zuinig aan! Ik houd m'n zelfgemaakte boot! Ik ga alleen een nieuwe zeemansuitrusting kopen!
Varen . . . varen . . . ONDER de baren, varen . . . varen . . . ONDER de zee!
En regen kan me niet deren!
DE OKKENMAKER

illustratie:
CAROL
VOGES

Mijnheer Muis

door BOUKE JAGT

IK geloof niet dat er op de hele wereld iemand is die meer weet dan meneer Muis. Als je iets heel erg graag wilt weten, hoef je maar naar hem toe te gaan en hij vertelt het je. Als iemand hem vraagt „Hoeveel uien gaan er in een kilo?" dan vraagt hij altijd: „Hoe groot zijn die uien ongeveer?"

Dat moet je hem dan aanwijzen. Als je grote uien aanwijst, zegt hij: „Drie". Maar wijs je hele kleine uitjes aan, dan zegt hij „Tweeëntwintig" of „drieëntwintig". Dat ligt eraan hoe klein ze zijn.

Je begrijpt natuurlijk wel dat ik je niet precies kan gaan vertellen waar die meneer Muis woont. Anders zou iedereen naar hem toegaan en hem om raad vragen. Dan zou meneer Muis het veel te druk krijgen en geen tijd meer hebben om te slapen en te werken.

Wel kan ik je vertellen dat hij midden in een grote stad woont, in een straat waar een heleboel rijke mensen wonen. Maar waar veel rijke mensen wonen, komt ook wel eens bezoek dat de mensen niet zo prettig vinden. Nachtelijk bezoek. Die bezoekers komen dan binnen zonder aan te bellen. Je weet wel wie ik bedoel. Inbrekers.

Maar in de straat waar meneer Muis woont, wisten die mensen dat er inbrekers bestonden. Daarom hadden ze allemaal hele dikke sloten op de deuren gemaakt en zware ijzeren luiken voor de ramen.

Maar het huis van meneer Muis had geen luiken en geen zwaar slot. „Ik heb nooit geld in huis," zei meneer Muis altijd. „Dus waarom zou ik sloten en luiken aan mijn huis maken?"

Toch gebeurde het op een nacht dat er twee inbrekers in de straat van meneer Muis liepen. Ze keken alle deuren na of die wel op slot zaten. Ze voelden ook aan alle ramen of die wel dicht waren.

En dat waren ze. Behalve . . . behalve bij meneer Muis. Die stiep altijd met zijn raam open. „Dat is gezond," zei hij altijd. De ene inbreker, die Jan heette, zag het open raam en riep meteen zijn vriend, die Piet heette.

„Moet je hier eens kijken," zei hij. „Dat raam staat open."

„Ja," zei de ander. „Maar als een raam open staat, is er niets te halen. Mensen met geld doen hun ramen dicht en hun deuren op slot."

„Maar er zijn toch ook wel mensen met geld die dat vergeten," zei Jan. „De mensen die hier wonen, moeten wel geld hebben. Anders kunnen ze nooit in zo een dure straat wonen." — „Dat is waar," antwoordde Piet. „Laten we naar binnen klimmen en een kijkje nemen."

Dus gaf Jan Piet een zetje. En toen Piet binnen was, hielp hij Jan een handje. Ze stonden in de voorkamer.

En meneer Muis . . . ? Meneer Muis lag in bed, maar hij sliep niet. Omdat hij nu eenmaal alles wist, wist hij ook dat er inbrekers in huis waren. Hij had in zijn slaap een zacht geritsel gehoord en was meteen wakker geworden. Hij wist dat er twee mannen in de huiskamer waren. Hij wist ook dat het inbrekers waren. En hij wist ook dat hij geen revolver in huis had. Dus moest hij even heel diep nadenken.

Intussen keken de inbrekers in de huiskamer heel goed rond. Ze vonden twee zilveren kandelaars die heel veel geld waard waren. Ze vonden ook zilveren lepels en vorken. Ze hadden zelfs twee gouden ringen gevonden in een klein doosje. Want aan dat soort dingen dacht meneer Muis nooit. Hij dacht dat inbrekers alleen maar geld stalen.

„Zeg Piet," fluisterde inbreker Jan, „ik vind dat we nu wel genoeg hebben, hè. Zullen we maar weer gaan?"

„Weggaan?" fluisterde Piet terug. „Waarom? Er is vast nog veel meer in huis dat de moeite waard is. Kom mee. We gaan in de slaapkamer kijken."

Inbreker Jan bibberde wel een beetje, maar hij ging toch met Piet mee. Naar de slaapkamer. En in die slaapkamer lag meneer Muis. En meneer Muis was klaar wakker. Met een zware stem zei hij: „Handen omhoog", hoewel

hij helemaal geen revolver had De inbrekers schrokken geweldig, want zij dachtan natuurlijk dat mensar Muis er wel een had Ze stakan vlug hun handen in de lucbt ,,Ziezo," zal meneer Muis „En nu gaan jullie met je handen omhoog sn je gezicht naar de muur staan "
Weer deden de inbrekers wat meneer Muis zei Als kwajongens stonden ze elk in een hoek van de kamer Pas daarna trok meneer Muis aan hat koordje naast zijn bed waarmee het licht aenging ,,Zozo," zei meneer Muis ,,Inbreker Jan en inbraker Piet Dat is een mooie vengst De inbrekers begonnen te bibberen van angst toen ze hun namen hoorden ,,Ke— ke-,- kent u ons," riepen ze en ze wilden zich omdraaien
,,Blijf met je gezicht naar de muur staan," commandeerde meneer Muis Dat deden ze toen maar
„Natuurlijk ken ik jullie," ging meneer Muis verder „Ik weet zelfs waar jullie wonen In de Peterseliestraat Jan op nummer tien En Piet op nummer zeventien En wat ik ook beel zeker weet, is dat jullia voor twse jaar da gevangenis in gaan Snap je?"
Daar schrokken de inbrekers natuurlijk behoorlijk van. Twee jaar naar de gevangenis is een hele tijd, hoor. Maar ja, dan moet je maar niet inbreken.
„En nu blijven jullie daar staan tot ik een agent heb geroapen," zei meneer Muis. „En denk eraan, als jullia proberen te ontsnappen, vind ik jullie toch wel." Vlug trok meneer Muis zijn kamerjas aan en liep naar de voorkamer Hij boog uit bet raam en .. op dat moment zetten de twee inbrekers het op een lopen Ze sprongen dwars door het raam van de slaapkamer, kwaman in de tuin terecht en klommen over alle schuttingen Toen holden ze net zoleng tot ze bij het huis ven een andere inbreker waren
„Verstop ons Verstop ons alsjeblieft," smeekten ze hun vriend, „anders gaan we voor twee jaar de gevangenis in" De andere inbreker vond het helemaal niet leuk, maar bij zei „Goed Ik zal jullie verstoppen Maar tot morgenavond en dan moeten jullie maar zien dat ja weg komt".
Dus verstopte da darde inbreker Jan en Piet in een diepe kleerkast.
En meneer Muis? Meneer Muis wachtte geduldig tot ar een agent langs kwam. Of liever twee agenten. Na tien minuten kwam er aen wit autotje en daarin zaten twee agenten.
„Héla!" riep meneer Muis. ,,Agenten! Komt u eens hier"
De agenten stopten en stapten uit Daarna vroegen ze aan meneer Muis wat er aan de hend was Snel legde meneer Muis alles uit Hij vertelde ook dat de inbrekers al weer ontsnapt waren
„Hè, dat is nou jammer," zeiden da agenten „Waarom hebt u ze laten ontsnappen?"
,,Dat gaeft niets," zei meneer Muis ,,Ik weet precies waar ze zijn Als u even wacht, rijd ik met u mee en wijs het huis aan waar ze zich hebben verborgen"
De agenten keken elkaar wel een beetje verbaasd aan „Nou, vooruit dan maar," zei de ene agent ,,Het is wel tegen de regels, maar alla We kunnen het proberen "
Zo kwam het dat meneer Muis even later met twee agenten door de stad reed Op zijn aanwijzingen stopte de auto voor bat buis in de Groantesoepstraat nummer achttien
„Ze zitten op de tweede verdiaping in een diepe kleerkast in de tussenkamer," zei meneer Muis. „Ga ze nou maar halen."
Na een tijdje bellen deed de darde inbreker open Zelfs in het halfdonker kon ja nog zien hoe bleek hij werd.
Hij schrok zo bij het zien van de agenten, dat hij meteen bekende De twee agenten bolden naar boven en haalden de twee inbrekers ult de kleerkast Snel belden ze toen de dievenwagen op waar de drie inbrekers werden ingestopt Jan en Piet omdat ze ingabroken badden en de derde omdat hij de inbrekers bad verstopt Want dat is ook verbodan
„Wij brengan u thuis!" riepen de politieagenten, ,,dan kunt u ons onderweg vertellen hoe u dat allemaal wist"
,,Goed," zei meneer Muis en stapte in de auto
„Da zaak zit namelijk zo," vertelde meneer Muis „Ik weet altijd alias Hoa het komt, weet ik ook niet, maar als ik iets wil weten, weet ik het ook."
,,Dus als wij u nou zouden vragen hoeveel 191 miljoen 300 honderd 31 duizend sn twee keer 87 duizend is, weet u het dan?" vroeg een van de agenten — „Jazeker," zei meneer Muis „Maar ik zal hat evan op een papiertja schrijven, want het is bijna te lang om uit te spreken."
De agenten stopten het papiertja in bet kastje van de auto ,,Dat zullen we vannacht eens narekenen,"
,,Jullie doen maar," lachte meneer Muis „Maar ik ben thuis. En ik wil nog wel een paar uurtjes slapen "
Hij wilde net uitstappen toen de ene agent zei ,,Meneer Muis, wat u hebt gedaan vannacht, was geweldig Daar neem ik mijn petje voor af " — „Ik ook," riep de ander.
En zo kwam het dat twee agenten die nacht bun pet afnamen midden in de [illegible] hè, nou had ik toch bijna de naam van de straat verklapt! Goed, ze namen dus hun pet af voor meneer Muis en reden toen weg
En op hat burasu hebben ze drie weken, vier dagen en twee uur zitten rekenen of het wel klopte wat meneer Muis op hat papier had geschreven Het antwoord op die hela moeilijke rekensom En wat denk je?
Het klopte

MIJN BESTE PRESTATIE

DOOR WIM SNOEK

HOEVEEL wedstrijden ik nu precies heb gebokst, zou ik zelf echt niet zo een, twee, drie kunnen zeggen. Eerst als amateur en later als prof. Het moeten er zeer vele geweest zijn. Natuurlijk heb ik in mijn boksloopbaan goede en slechte resultaten gekend. Maar nu ik in de finale van mijn boksersloopbaan ben aangeland — ik ben nu achter in de dertig — kijk ik toch terug op een groot avontuur, dat ik van mijn leven niet had willen missen. Ik ging op tournee door Zuid-Amerika. Tsjonge, daar heb ik van alles beleefd. Ik herinner me nog als de dag van gisteren hoe ik in het tot aan de nok toe gevulde theater Penarol te Montevideo moest boksen tegen Dogomar Martinez, de sterkste man van Uruqay. Enfin, ik draaide lekker die avond. Had zoals dat dan heet, het gevecht helemaal in handen. Op een gegeven moment hangt de brave Dogomar met beide armen om me heen geslagen, zo half op zijn knieën voor me. Ik steek in wanhoop mijn handen omhoog. Wat dachten jullie dat er gebeurde? De scheidsrechter stormde boos op me af en bruidde: „Voor jou een openbare waarschuwing wegens vastklemmen." Je begrijpt welk een woede er zich van mij meester maakte. En die Dogomar Martinez maar grijnzen.

Goed, dat is maar een puntje. Je maakt als bokser van alles mee. Maar als het nu gaat om het gevecht dat voor mij dé sportprestatie van mijn leven betekende, heb ik toch maar één voorbeeld. Dat was het duel tegen Ingemar Johanson, de enorme Zweedse houthakker, die eenmaal het wereldkampioenschap der zwaargewichten veroverde. Goed, Ingemar was op dat moment geen „bokskoning van de wereld" meer, maar hij gold nog steeds als een grootmeester. Drie weken voor het gevecht boorde ik pas dat ik tegen Ingemar moest boksen. Jullie kunnen je voorstellen dat ik toen wel even badenkelijk achter mijn oren heb gekrabd. Maar ja, van de andere kant bezien was het toch wel een hele eer. En er vielen, laat ik het maar eerlijk zeggen, echt wel een paar centjes voor me te verdienen. Ik voelde me een soort „Ivanboe" toen ik de uitnodiging aanvaardde. Ik heb die drie weken verschrikkelijk hard getraind. En jullie kunnen ervan verzekerd zijn dat ik als een leeuw in de ring kwam. Tsjonge, wat een mensen! Wat een drukte! En wat een spanning. Ik was bijnarnerveus. Toen ging de gong voor de eerste ronde. Even varkennen Wim, dacht ik bij mezelf. Ik dook een paar maal omlaag en maakte een paar schijnstootjes. Ingemar reageerde daarop door mijn handen hard weg te slaan. Op dat moment, zo ontdekte ik, liet hij de punt van zijn kin vrij. Mijn hersens werkten snel. Want in zo'n gevecht moet je alles terdege bekijken. Ik gokte op deze kans. Weer dook ik, weer een schijnstootje, weer dat weg slaan van mijn handen. Ik had hem. Pang daar suisde mijn linkse. Precies op de kin van de grote Ingemar. Daar had hij niet van terug. Hij ging er bij zitten. Ik heb gewonnen, ging het door me heen. Terwijl ik snel naar mijn hoek liep, zag ik echter hoe de scheidsrechter aarzelde met tellen. Hij wachtte gewoon even, alsvorens hij met het tellen begon. Dat was het eerste voordeel voor Ingemar.

Toen begon hij, heel langzaam met z'n een, twee, drie. Minstens een tempo te langzaam. Bij acht kwam Ingemar heel moeizaam overeind. Hij stond nog helemaal verdwaasd te tollen. En had zeker niet de bokshouding aangenomen, wat voorschrift is om het gevecht weer te laten doorgaan. Maar de scheidsrechter ging niet door met tellen. Hij hielp Ingemar duidelijk, dat had zelfs het fluitende publiek door. De arbiter met zijn keurige witte overhemd nam zich zelfs nog de moeite om de handschoenen van Ingemar zorgvuldig schoon te vegen. Wat ook al weer tijd kostte. Enfin, Ingemar redde het. Hij herstelde zich en in de vijfde ronde was het voor mij afgelopen. Toen moest ik op de knieën. Ik werd uitgeteld. Ik heb dat gevecht dus verloren. Toegegeven. Maar de-manier-waarop beeft nooit iemand bevredigd. En laten we nu maar eerlijk zijn, eigenlijk had ik gewonnen. Ik had de grote Ingemar in de eerste ronde volkomen verrast. Gewoon door een list. Waarom die scheidsrechter dat niet wilde accepteren, is natuurlijk duidelijk. Hij was een Zweed, zoals ook Ingemar een Zweed was. Hij heeft hem geholpen. Een trieste afloop dus voor mij. Maar in mijn hart zal ik altijd blijven volhouden dat ik op die warme, spannende avond in Gotenburg heb gewonnen van de grote Zweedse bokser Ingemar Johanson.

WALT DISNEY
Rakker
Jippie! Er komt een goederentrein binnen! Daar is altijd een hoop aan te zien!
Wat voor lading zou hij deze keer bij zich hebben? Hm, in deze wagon niet veel bijzonders, geloof ik!
Ha, hierlangs kom ik wel naar binnen om eens te kijken!
Hé, wat is dat voor instapgeval? Er zit zowaar beweging in!
FLOP!
ONK!

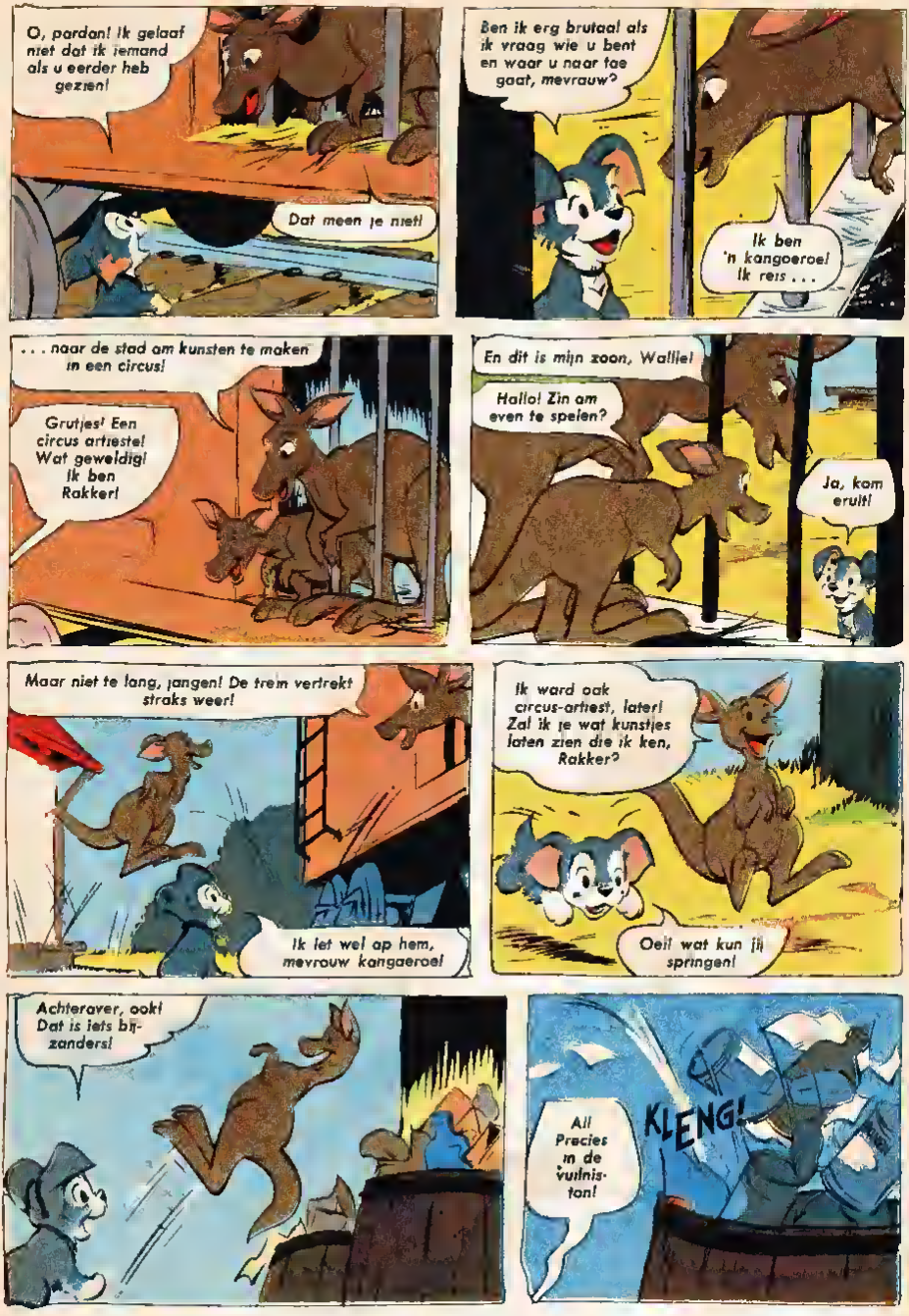
O, pardon! Ik geloof niet dat ik iemand als u eerder heb gezien!
Dat meen je niet!
Ben ik erg brutaal als ik vraag wie u bent en waar u naar toe gaat, mevrouw?
Ik ben 'n kangoeroe! Ik reis . . .
. . . naar de stad om kunsten te maken in een circus!
Grutjes! Een circus artieste! Wat geweldig! Ik ben Rakker!
En dit is mijn zoon, Wallie!
Hallo! Zin om even te spelen?
Ja, kom eruit!
Maar niet te lang, jongen! De trein vertrekt straks weer!
Ik let wel op hem, mevrouw kangaeroe!
Ik word ook circus-artiest, later! Zal ik je wat kunstjes laten zien die ik ken, Rakker?
Oeit wat kun jij springen!
Achteraver, ook! Dat is iets bijzonders!
All Precies in de vuilnistan!
KLENG!

En hij schapt alle rommel eruit!
Hihi! Hij heeft een paar oude schoenen en een trui aangetrokken! Een kunststuk op zichzelf!
Kom mee, Rakker, laat me de stad eens zien!
Asjeblieft! Met die oude hoed zal iedereen denken dat je gewaan een toerist bent. Daar gaan we, Wallie!
We gaan naar het sportterrein, daar is altijd wat te beleven!
Ik volg je wel!
O, ze zijn druk aan het oefenen, zie ik. We zullen ergens anders moeten gaan spelen!
Kijk, die man heeft moeite om over die lat te komen!
Let op wat ik doe, Rokker!
Nee ... wacht, Wallie!
Asjemenaul Een sprong van 5 meter zonder stok!
Wie ... wat is dat?
Hij springt zomaar over deze ver springer!
Dat is niet menselijk meer!

Meters voorbij het wereldrecord! Hoe is het mogelijk!
Gauw eens kijken hoe dat zit!
Oei! Hij gaat duiken in het waterbassin!
Het is 'n kangoeroe! Kijk uit!
Zeker ontsnapt uit de dierentuin! We moeten hem vangen!
PLONS!
Kom mee, Wallie, ik weet een laantje waar we ons kunnen schuilhouden!
Za, hier zijn we veilig, denk ik!
Wat haar ik allemaal, Rakker?
BONK! BOMP! OEMP!
SPORTZAAL
BOKSEN
BOKS-LIEFHEBBERS GEVRAAGD
Hé, een paar mannen die elkaar op hun gezicht slaan Leuk zeg!
SPO
BENK! BONK!
Do's niks voor jou, Wallie, Laten we verder gaan.
Au! Jij slaat veel te hard, Kees!
Kom, geef 't nu niet op! Hoe kom ik za gauw aan een andere tegenstander?
't Spijt me! Ik hau ermee op!

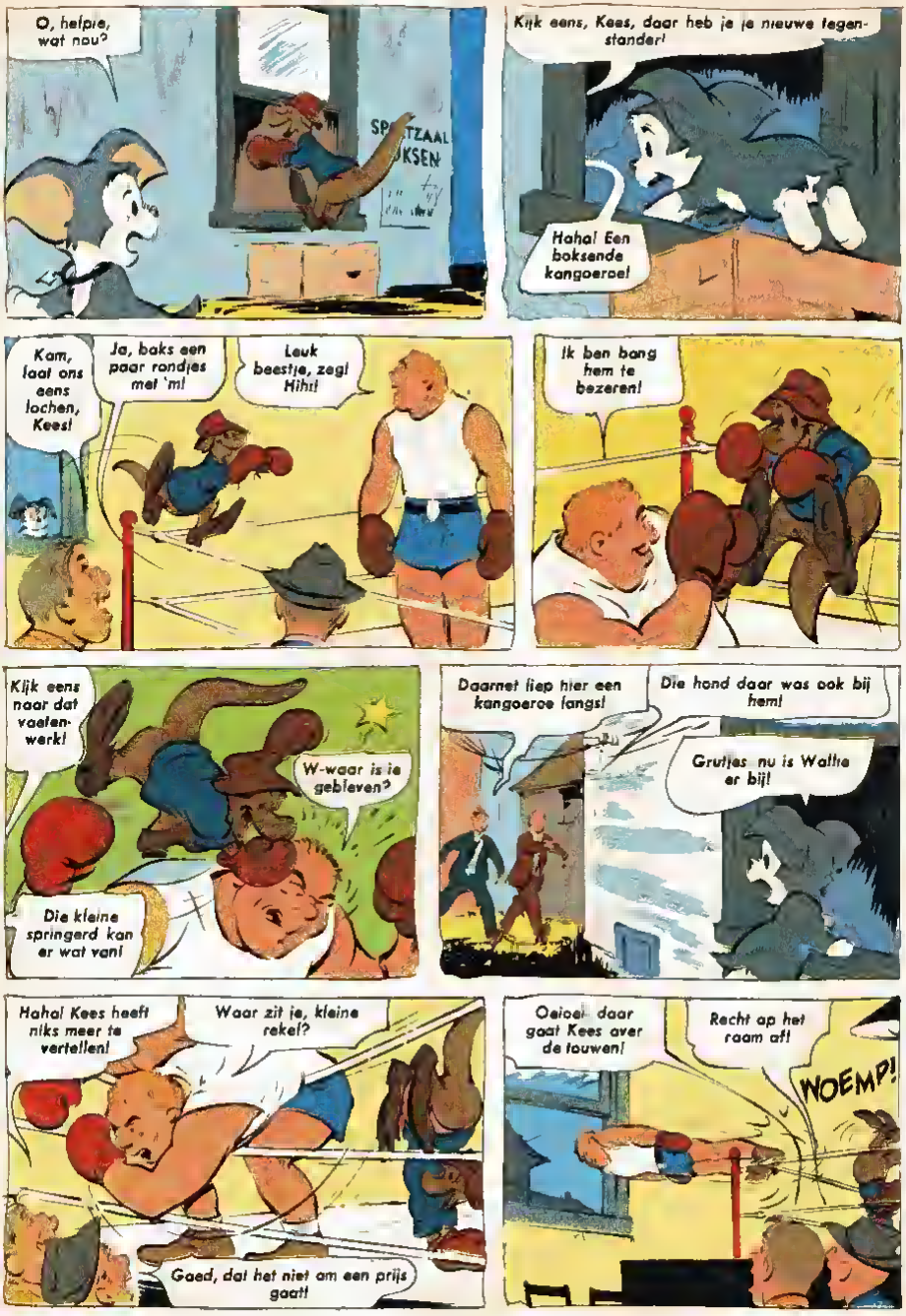
O, helpie, wat nou?
Kijk eens, Kees, daar heb je je nieuwe tegenstander!
Hahal Een boksende kangoeroe!
Kom, laat ons eens lachen, Kees!
Ja, baks een paar rondjes met 'm!
Leuk beestje, zeg! Hihi!
Ik ben bang hem te bezeren!
Kijk eens naar dat voetenwerk!
W-waar is ie gebleven?
Die kleine springerd kan er wat van!
Daarnet liep hier een kangoeroe langs!
Die hond daar was ook bij hem!
Grutjes nu is Waltie er bij!
Hahal Kees heeft niks meer te vertellen!
Waar zit je, kleine rekel?
Gaed, dat het niet om een prijs gaat!
Oeioei daar gaat Kees over de touwen!
Recht op het raam af!
WOEMP!

OEF!
Hier komt narigheid van! Ik ga er vandoor!
TUUUUUT!
Je trein gaat za vertrekken, Wallie!
Ja, ik hoor het! Ik ga met je mee!
Ik erander-door, ik er-aver-heen!
Ja, m'n laatste kunststuk!
Au! M'n hielen!
Kunststuk! Hihi!
Au! M'n tenen!
Denk je dat ik nog eens een groot circus-artiest word, Rakker?
Absaluut! Vooruit, stap in de trein!
Net op tijd, jongen!
Dag!
Dag, Rakker! Jammer dat ik niet meer van de stad heb gezien!
Pffff! Dat vindt hij, maar ik weet zeker dat de stad van hem meer dan genoeg heeft gezien!

etendbeeld voor de kerstmen

Het enige standbeeld ter wereld van de kerstman (zoiets als onze Sinterklaas!) vind je in het Amerikaanse plaatsje „Santa Claus" in de staat Indiana. Het staat in een klein park, is acht meter hoog en weegt 40.000 kg. Het postkantoor van „Santa Claus" heeft het omstreeks Kerstmis geweldig druk. Van heinde en verre komen de mensen namelijk naar dit stadje toe om er hun brieven, kaarten en pakjes te posten. Daar komt dan het poststempel „Santa Claus" op te staan. Vorig jaar Kerstmis bedroeg het cantal te Santa Claus afgestempelde poststukken bijna vijf miljoen.

* hulst *

De hulst met zijn glimmend groene bladeren en zijn mooie rode bessen is niet alleen een stemmingsvolle versiering in onze huiskamer tijdens de kerstdagen, maar in het bos de gehele winter door ook een toevluchtsoord voor allerlei vogels.
De hulststruik zorgt ervoor dat onze gevederde vriendjes voedsel vinden (de bessen), geeft hun een goede schuilplaats tegen het gure weer (dichte bebladering) en biedt bovendien ook nog een ideale slaapplaats. Immers poezen en andere dieren die op vogels leren, zullen zich door de scherpe stekels aan de hulstbladeren niet in deze struiken wagen.

heb je die al?

DOOR het bouwen van veertien sluizen heeft men de rivier de Moezel (beroemd om zijn wijngaarden op de bergen langs de oever) van Koblenz stroomopwaarts tot in Frankrijk bevaarbaar gemaakt voor schepen tot 1750 ton. Hierdoor heeft het Franse industriegebied in Lotharingen de beschikking gekregen over een goede waterverbinding, hetgeen o.a. voor de aanvoer van steenkool van belang is. Vandaar ook dat Frankrijk van de totale kosten van de Moezel-kanalisatie — 700 miljoen gulden — tweederde deel voor zijn rekening heeft genomen. Het resterende bedrag kwam voor rekening van Duitsland en Luxemburg. De 14 sluizen zijn nodig omdat de bedding van de Moezel bij de uitmonding in de Rijn 58 m boven de zeespiegel ligt terwijl deze hoogte bij Dionville in Frankrijk 149 m bedraagt. De schepen die de rivier opvaren, moeten dus 90 m klimmen. Op deze postzegel van Luxemburg, uitgegeven op 26 mei bij de officiële opening van de gekanaliseerde Moezel, zie je de sluizen bij het oude romantische wijnstadje Grevenmacher.

dijtjes en datjes van Donald Duck

jip en jop de tweelingclowns?

Op het eerste gezicht zijn de twee clowns van top tot teen precies hetzelfde. Als je ze echter nader bekijkt, zul je tot je verbazing ontdekken dat er bij Jop wel 20 verschillen zijn te vinden. Kijk maar eens goed waar die zijn.

fruitvlekken

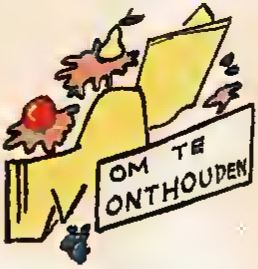

Dat fruit lekker smaakt en goed voor de gezondheid is, weten jullie vast wel. Dat fruitvlekken, vooral die van peresap, heel moeilijk te verwijderen zijn, zullen jullie ook wel weten.
Gelukkig is er nog wel een middeltje waardoor fruitvlekken uit allerlei textiel gehaald kunnen worden. Wit katoen (bijvoorbeeld zakdoeken) moet eerst in schoon water weken en kan later in sop gekookt en daarna gebleekt worden.
Fruitvlekken in gekleurde stoffen geven meer moeilijkheden. Maak de vlek nat met schoon lauw water, neem dan een prop watten met verdunde spiritus en wrijf nat zolang totdat de vlek verdwenen is. Als het kledingstuk daarna gewassen wordt, is er meestal niets meer van de vlek te zien.

voor „speurneuzen"

In dit malle korte verhaaltje zijn acht dieren verborgen. Kun je ze vinden? Riek at wel honderd koekjes op en ze is een wijsneus hoor! Nu haait ze een paar draken uit 't park, iets is beter dan niets! Maar ze voert altijd wat in haar schild, pa, dat kun je zó wel zien.

OPLOSSING:

1. kat; 2. hond; 3. koe; 4. neushoorn; 5. aal; 6. paard; 7. parkiet; 8. schildpad

George en Timmie zyn spoorloos verdwenen Jo, het zigeunermeisje, zou hen naar Ravenswoud brengen, waar George vermoedelijk gevangen werd gehouden, maar zij wordt ontvoerd door Joris, een helper van haar vader. De kinderen gaan nu alleen op zoek, vinden een woonwagen, waarin George met de woorden „Red Tower" een aanwijzing heeft gegeven en verdwalen in het woud. Plotseling komt Jo uit het donker te voorschijn en hoort wat ze hebben ontdekt

Illustratie: TED MATHIJSEN

de vijf op avontuur

door ENID BLYTON

HEEFT George werkelijk Red Tower geschreven?" vroeg Jo. „Goed . . . ik kan jullie naar George brengen!"

„Hoe kan je dat in vredesnaam? Je zegt dat er geen plaats is die Red Tower heet," zei Juul ongeduldig.

„Red Tower is een man!" riep Jo uit. „Morgen zal ik jullie de weg wijzen en dan zal ik jullie naar Red brengen. Maar ik waarschuw je voor Red, hij is een gemene kerel."

Meer wilde ze niet vertellen en dus probeerden ze allemaal in slaap te komen. Ze voelden zich allemaal gerust nu Jo bij hun was; zij zou hun gids zijn. Juul geloofde niet dat ze hen nu nog eens in de steek zou laten. Hij sloot zijn ogen en viel meteen in slaap.

Jo was het eerste wakker. Ze rolde zich uit en rekte zich uit als een jong dier en vergat waar ze was. Toen maakte ze de anderen wakker. Ze voelden zich allemaal vuil, stijf — en bongerig.

„Ik heb niet alleen honger, maar ook dorst," zei Anneke. „Waar kunnen we eten en drinken?"

„Het lijkt me verstandig eerst naar huis te gaan en ons te wassen en te eten," zei Juul, „want Joan maakt zich natuurlijk ook ongerust over ons. Kom Jo, wijs ons de weg."

Jo voldeed onmiddellijk aan dit verzoek. De anderen vroegen zich af hoe ze in vredesnaam de weg wist te vinden in dit reusachtige bos. En ze waren nog verbaasder toen ze twee minuten later het karrespoor bereikten.

„Hoe bestaat het — dat we er zo dicht bij waren," zei Dick. „En toch heb ik het gevoel dat we kilometers en kilometers door dit bos gelopen hebben."

„Dat hebben jullie ook," zei Jo. „Jullie hebben in een grote kring rondgelopen en jullie waren weer bijna op het punt van uitgang. Kom, dan zal ik de kortste weg naar huis wijzen, en dan ben je er nog eerder dan met de bus!"

JOAN slaakte een zucht van verlichting toen ze hen zag aankomen. Ze had zich de vorige avond zo ongerust gemaakt toen de kinderen niet thuis kwamen, dat ze beslist de politie opgebeld zou hebben als de telefoon niet buiten werking geweest was.

„Ik heb de hele nacht niet geslapen," klaagde ze. „Dit mag niet weer gebeuren, Juul. Ik wist me geen raad van ongerustheid. En nu hebben jullie George en Timmie nog niet gevonden. Eén ding ken ik je wel verzekeren: als ze niet gauw gevonden worden, zal ik maatregelen nemen. Van je oom en je tante heb ik ook niets gehoord; ik maak me ongerust dat die ook zoekgeraakt zijn!"

Maar toen ze haar hart gelucht had, ging ze een ontbijt met tomaten en gebakken worstjes voor hen gereed maken. De kinderen hadden zo'n honger, dat ze niet konden wachten tot Joan daarmee klaar was; ze begonnen alvast aan dikke sneden brood met grote kluiten boter.

„Ik gun me zelf de tijd niet dat ik me was. Ik moet eerst eten," zei Anneke. „Ik ben blij dat je ons langs de kortste weg naar huis gebracht hebt, Jo, die weg was niet zo lang als toen we met de bus gingen."

„Maar jullie waren te vies om met de tang aan te pakken, zo zagen jullie eruit," zei Joan, terwijl ze een grote schaal dampende worstjes binnenbracht.

Jo stak een groot stuk brood in haar mond en grijnsde. Ze at zoals ze gewend was te eten: met haar vingers, de anderen hadden zo'n honger dat ze haar voorbeeld volgden.

„Ik kan jullie vanmorgen beter een schop en een hark geven dan een mes en een vork," klaagde Joan afkeurend. „Nee, er is niets meer, Juul, alles is schoon op en me dunkt dat jullie wel genoeg gehad hebben. Als je nu nog honger hebt, moet je maar verder gaan met toast en jam."

Na het ontbijt gingen ze zich eens lekker wassen en daarna hielden ze krijgsraad.

„Die Red Tower," zei Juul, „wie is dat, Jo? Wat weet je van hem?"

„Niet veel," zei Jo. „Hij is rijk en hij praat rear en ik geloof dat hij niet helemaal goed wijs is. Mannen als vader en Joris laat hij het vuile werk opknappen."

„Wat voor vuil werk?" vroeg Dick.

„O, stelen en zo," zei Jo vaag. „Ik weet het eigenlijk niet precies. Vader vertelde me er bijna nooit iets van, ik doe wat me gezegd wordt en verder vreeg ik niets. Ik verlang baus niet naar nog meer slaag dan ik al krijg!"

„Waar woont hij?" vroeg Anneke. „Ver weg?"

„Hij heeft een huis gekocht op de rots," zei Jo. „Ik weet niet hoe je er over het land moet komen. Alleen maar per boot. Het is een vreemd huis, net een klein kasteel, met heel dikke muren."

„Ben je er weleens geweest?" vroeg Dick nieuwsgierig.

Jo knikte. „O ja," zei ze. „Tweemaal. Mijn vader brocht er eenmaal een grote ijzeren kist naar toe en de tweede keer bracht hij iets in een zak. Ik ging met hem mee."

„Waarom?" vroeg Juul. „Ik zou zo zeggen, hij had jou er helemaal niet bij nodig."

„Ik moest de boot roeien," zei Jo. „Ik heb je toch gezegd dat het huis van Red op een rots is gebouwd. We kwamen er met de boot; hoe je er over land moet komen weet ik niet. Er is een soort van grot achter een inham, waarin wa geland zijn en deer gingen we heen. Red kwam ons tegemoet. Hij kwam uit een huis op de rots, maar ik weet niet hoe."

Dick keek Jo onderzoekend aan. „Straks ga je ons nog vertellen dat er een geheime gang van de grot naar het huis is," zei hij. „Ga nu gauw door!"

„Dat moet wel zo zijn," zei Jo. Ze keek Dick eensklaps nijdig aan. „Of geloof je me soms niet? Goed, zoek het huis dan zelf maar op!"

„Hm, het lijkt wel een sprookje," zei Juul. „Je weet toch heel zeker dat het allemaal waar is wat je ons vertelt, Jo? We voelen er niets voor, een vergeefse reis te maken, snap je."

„Het wordt geen vergeefse reis," zei Jo. „Ik heb je verteld wat ik van Red weet Zeg maar wanneer je erheen wilt gaan, dan ga ik mee. Maar we moeten een boot hebben."

„We nemen die van George," zei Dick en stond op. Luister eens, Jo, ik geloof dat we Anneke deze keer beter thuis kunnen laten Ik voel er niets voor, haar mee te nemen naar iets wat gevaarlijk zou kunnen zijn."

„Nee, je blijft bij mij," zei Joan „Ik wil vandaag ook weleens gezelschap hebben. Ik heb er langzamerhand genoeg van, altijd maar alleen te zitten terwijl er allerlei griezelige dingen gebeuren. Jij blijft hier."

Anneke bleef thuis an In haar hart was ze eigenlijk blij. Jo sloop door de struiken om te voorkoman dat Joris haar zag weggaan en Juui en Dick gingen naar het strand en keken goed uit of ze de zigeuner niet zagen. Ze wenkten Jo toen de kust veilig was. Ze kwam snel uit haar schuilplaats tevoorschijn en sprong in de boot van George. Ze ging plat op de bodem liggen zodat ze niet gezien kon worden Dick sprong er ook in an Juui duwde de boot af toen er een grote golf kwam Op het allerlaatste moment sprong hij er zelf ook in.

„Hoever moeten we de kust langs?" vroeg Juul aan Jo, die nog steeds op de bodem van de boot lag

Weet ik niet," zei Jo met haar gebruikelijke tergende vaagheid „Twee, misschien drie uur roeien." Tijd was voor Jo niet zo belangrijk als voor de anderen. Ze had geen horloge zoals de anderen. Trouwens, ze zou er niet veel aan gehad hebben als ze er wel een had gehad, want ze kon niet eens op de klok kijken Tijd was voor haar een kwestie van dag of nacht, anders niet.

Dick hees het kleine zeil. Ze hadden de wind achter, dus waarom zouden ze er geen gebruik van maken? Zeilend zouden ze het doel van hun tocht sneller bereiken dan wanneer ze roeiden. „Heb je het brood meegenomen dat Joan voor ons klaargezet had?" zei Juui tegen Dick. „Ik zie het nergens."

„Jo! Je ligt er boven op!" riep Dick uit.

„Ik zal het niet plat drukken," zei Jo Ze ging rechtop zitten en bood aan het roer te nemen

Ze bleek er handig mee om te kunnen gaan en de jongens hadden weldra in de gaten dat ze de boot met een gerust hart aan haar kondan toevertrouwen.

Juul vouwde de kaart uit die hij meegenomen had. „Ik zou weleens willen weten waar dat huis van Red ergens is," zei hij. „Tot aan de volgende haven, Limmersley, is de kust tamelijk verlaten. Als er in die streek ergens een soort kasteel staat, moet het er eenzaam wonen zijn. Er liggen zelfs geen vissersdorpjes in de buurt."

De boot kliefde met een flinke vaart door de golven, want de wind was tamelijk sterk. Aan weerskanten van de boeg vormde zich een brede schuimbaan. Juul nam het roer van Jo over. „We hebben al een heel eind gevaren," zei hij, „waar is dat huis toch? Weet je zeker dat je het zult kunnen vinden, Jo?"

„Ja, natuurlijk," zei Jo minachtend. „Ik geloof dat het ginds achter die rotspartij is."

Ze had geijk Toen ze om de hoge rots heen voeren, strekte ze triomfantelijk haar hand uit.

„Aisjeblieft! Zie je dat huis, daar boven op die rots? Dat is van Red!"

De jongens keken ernaar. Het was een aomber, grauw gebouw en het leek, zoals Jo al gezegd had, een beetje op een kasteeltje. Het stond vlak aan de zee en een vierkante toren bood uitzicht over de golven.

„Er is een inham vlak bij de rots," zei Jo „Goed opletten, want je ziet 'm bijna niet!"

Het was precies zoals ze gezegd had Voor ze het in de gaten haddan, was de boot er al langs gevaren. „Daar!" riep Jo en wees. „Daar is de inham, daar moeten we naar binnen!"

Ze lieten het zeil vallen en roeiden terug. De inham lag tussen twee hoge richels, die ver de zee in staken. Ze roeiden regelrecht naar binnen. Tussen de richels was het water zo vlak als een spiegel Als dit haventje door mensenhanden gevormd was, had het niet volmaakter kunnen zijn.

„Kan iemand ons van het huis uit zien?" vroeg Dick terwijl ze heiemaal tot achter in de inham roeiden

„Weet ik niet," zei Jo. „Maar Ik denk van niet Kijk, laten we de boot achter die rots meren Je kunt nooit weten of er hier nog iemand andera komt."

Aan het eind van de inham was een smalle strook zand Ze sleepten de boot er tegen op tot achter de rots en toen overdekte Dick het kleine scheepje met armen voi zeewier. Weldra was er vrijwel geen verschil meer te zien tussan de rots en de boot.

„Wat doen we nu?" vroeg Juul. „Waar is die grot waarvan je ons verteld hebt?"

„Hierheen," zei Jo en begon als een aap tegen de glibberige rots op te klauteren De jongens waren allebei goede klimmers, maar het duurde niet lang of ze moesten erkannen dat ze niet verder kondan.

Jo kwam naar han toe, „Wat is er?" vroeg ze, „als mijn vader naar boven kan klimmen, dan kunnen jullie het toch zeker ook?"

Jouw vader ia een acrobaat," zei Juul en hij gleed eenskiaps een halve meter naar beneden „Oei! Ik voel me hier heiemaal niet safe! Ik wou dat we een touw hadden."

„Er ligt er een in de boot, ik zal het gaan halen," zei Jo en klauterde met een bijna angstwekkende snelheid naar beneden. Even later kwam ze met het touw weer naar boven Ze kiom verder naar boven en bond het touw aan een rotspunt vast. Toen wierp ze het andere eind naar Juui en Dick, die zich zo goed an zo kwaad als het ging aan de rots vastklemden

Met behulp van het touw zagen ze kans tamelijk snel naar boven te komen. Weldra stonden de twee jongans op een smalle richel en keken nieuwsgierig naar binnen in de grot. De opening had de vorm van een ellips en in de grot was het heel donker.

„Naar binnen," zei Jo en ging hen voor Juui en Dick volgden haar voorzichtig.

Ja, ze komen nu dicht bij het hol van de leeuw. Zullen ze George nu eindelijk vinden en zal dat zonder ongelukken verlopen? Volgende week horen jullie er meer over!

Tot de nieuwste „De Vijf"-boeken behoren o.a. De Vijf als detectives - De Vijf en de verdwenen geleerden - De Vijf en de schat van de strandjutter - De Vijf op de oude boerderij

TOM POES en de TIK van JOOST

O, WAT HEB IK GEDAAN?
HOE KAN IK, ALS HEER, ZO MUN BEZINNING VERLIEZEN?
DOKTER! KOM GAUW! ER IS IETS ERNSTIGS GEBEURD!
HM HM...
HA! GOED, DAT U ZO VLUG GEKOMEN BENT, DOKTER. HET IS HEEL ERNSTIG....
HM HM..
...MET MIJ!
AH ZO..U... HM HM... ZUCHT EENS DIER
ZUCHT...

ZUCHT...
ZUCHT...
ZUCHT...
ZUCHT...
ZUCHT...
NEE, NIET U
IK WILDE AFSCHEID NEMEN. HEER OLIVIER HEEFT MIJ ONTSLAGEN, NADAT IK...
NIET NU! JE ZIET TOCH DAT IK ANDERE DINGEN AAN MIJN HOOFD HEB!
HM HM...AAN 'T HOOFD GEEN AFWIJKINGEN..HM..
MAAG IN ORDE? HM JA.
MILT IN ORDE? HM JA.
HART IN ORDE? HM JA.
LEVER IN ORDE? HM JA.
AAAA
BEDIENDE IN ORDE? HM HM... NEE
HM HM..JUIST. HIER IS EEN KUUR NODIG. EEN RUSTKUUR.
GOEDE VERPLEGING, VEEL BUITENLUCHT, LIEFST NAAR HET ZONNIGE ZUIDEN.

DONALD DUCK — Een vrolijk weekblad. Uitgave: De Geïllustreerde Pers N.V. Nederland: Stadhouderskade 85, Amsterdam-Z. Postbus 497. Telefoon 020-731361. Giro 118.131 (alleen voor postabonnementen à ƒ 3,25 per 13 nummers). Prijs 35 ct., per week 25 ct. **Ned. Antillen** en **Suriname:** ƒ 14,40 per jaar. **België:** De Geïllustreerde Pers voor België N.V., Generaal Capiaumontstraat 24, Berchem-Antwerpen. Telefoon 396164. P.C.R. 66491. Prijs 6 fr. **Overig buitenland:** ƒ 22,— per jaar. Attentie! Het is verboden dit blad op te nemen in een leesportefeuille of daaraan af te staan.
1964 Walt Disney Productions